

Drugi dan je bil v bližnjem trgu semenj. Tudi oče Zajelšnik je bil namenjen tjakaj in uslišal je sinčkovo prošnjo, da ga vzame s seboj. Ej, se je veselil Dragotin! Zgodaj je že bil pripravljen in vedno je drezal v očeta, da naj hiti.

Vola sta že stala na dvorišču, ko se je oče spomnil na živinski potni list, brez katerega ne sme gnati živine na semenj. Skoči v sobo k omari in odpre predalček, kamor je bil prejšnji dan shranil tak list. Išče in išče, pa ga ne najde. Začne povpraševati, pa se kregati. Tedaj so obšle Dragotina na dvorišču hude slutnje, kaj, če ga je vzel on sinoči ter ga spokal! Da da, spomnil se je, da je bil neki tak list med drugim papirjem — ostanki starega časnika. V svoji lahkomišelnosti pa ga ni bil natančneje pogledal.

„Oče, oče!“ je začel tiho, pa vedno glasneje, dokler ni bilo očeta iz sobe. „Oče, ... menda ... sem ... pa jaz ... vzel ... tisto!“ je zastokal. Očetu je bilo takoj vse jasno. — Čudo, da ni zdaj pokalo po Dragotinu! Pa zadela ga je še hujša kazen. Oče je velel hlapcu, da se naj hitro pripravi za na semenj, a sam je šel k županu po drugi potni list. Ko se je vrnil, je moral dati Dragotin bič iz rok in ostati namesto hlapca doma. Ves jok mu ni nič pomagal.

Žalosten je bil Dragotin in pokalice ni več vzel v roke. In glejte, ravno to mu je bilo v zadoščenje. Drugi dan so morali namreč ostati v šoli vsi tisti učenci, ki so imeli pokalice s seboj, ker so pred poukom pokali v šolski sobi. In — Dragotin ni bil med njimi!

L. Černež.

LISTJE IN CVETJE.

Iz zaklada naših pregovorov.

18. V sredi je v zlati skledi.

To že vemo, da Slovenec vse táko, kar je lepo in dobro, rad imenuje zláto. „V sredi je v zlati skledi“ torej pomeni, da je povsod neka srednja reč najboljša, ali kakor jasnejše pové drug sličen pregovor: „Srednja pot — najboljša pot.“

Ker so pregovori povzeti iz vsakdanje skušnje — iz življenja, jih najboljše umevamo, ako jih zopet obračamo na življenje, t. j. ako se skušamo prepričati, na katere okoliščine se dajo obračati.

Naš pregovor: „V sredi je v zlati skledi“ nas hoče naučiti, da se je v življenju treba izogibati obeh skrajnosti, ki sta označeni z besedama *pre malo* in *pre več*. Seveda se obrača le na dobro stran; zakaj pri slabih in zlobnih rečeh ni nikjer v zlati skledi, ne ob kraju, ne v sredi. Oglejmo si nekatere slučaje.

Lepa reč je n. pr. delavnost in pridnost. Kdor premalo dela in se premalo trudi, se ne more imenovati priden, ni hvale vreden; a napačno bi pa tudi bilo, ko bi se vse preveč

gnal in si ne privoščil niti potrebnega počitka ter tako škodoval zdravju. Več mladih ljudi je šlo že v zgodnji grob radi prevelikega napora, zlasti radi pretiranega učenja. Komur ni Bog dal darú, da bi se mogel povspei do najvišje stopinje, naj se zadovolji z nižjim stanom, saj tudi v gozdu niso vsa drevesa enako visoka in košata.

Neprijetno in težavno je življenje, ako ni potrebnega imetja; a naš pregovor je opazil, da tudi preveliko bogastvo ni hasno in da strastni bogatini nimajo kar nič prijetnega življenja, ker niso nikdar zadovoljni s tem, kar že imajo, marveč si pohlepno nabirajo novih kupov z velikim trudom in z mučnimi skrbmi.

Tudi velike časti ni lahko pridobiti in nositi.

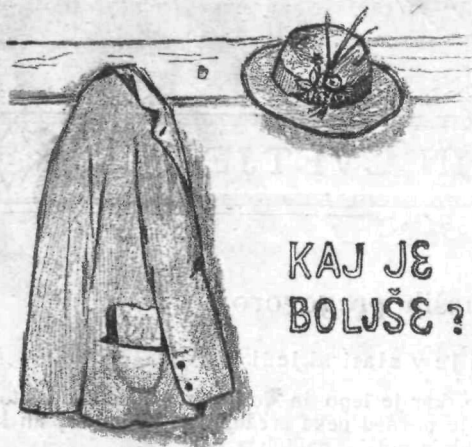
Sploh se s pretiranjem veliko spridi v življenju. Radi imamo veselega človeka, a zopern in smešen bi se nam zdel, kdor bi se vedno le smejal in se šalil. — Jako priključivo je, ako se zna kdo olikano in vljudno vesti; če pa vidimo, da kar vsak korak in vsak premikljaj meri po knjigah „uljudnega vedenja“, če se nam vsiljivo hlina, slini in laska, če je vse le zunanja „naučena“ lupina brez jedra notranje srčne plemenitosti, se ga kmalu naveličamo, zdi se nam — neslan. — Ni nam sicer ljubo, če se kdo drži vedno le starega kopita, po katerem si je že prislužil ime „starokopitnež“; a še bolj nespameten se nam zdi nečimerni človek, kateri takorekoč vedno čaka na pragu, kdaj pride zopet kaka nova „moda“, da si jo hitro obesi. Posebno se osmeši, kdor se nosi imenitnejše, nego dovoljuje njegov stan. Ohranimo, kar so stari imeli dobrega in pametnega, a ne zametujmo tudi tega, kar nam nudi nova doba modrega in koristnega; ravno s tem smo pa že v zlati sredi. — Saj še pobožnost ni več prava, ako se pretirava. Greh bi imel posel ali delavec, ko bi hotel ves čas le moliti, ob tem bi pa zanemarjal svoja dela, svoje stanovske dolžnosti.

Ena čednost je pa še posebej mogoča le po zahtevi našega pregovora, namreč: štedljivost ali varčnost. Krščanska štedljivost nam odkazuje zlato sredo med nepotrebim zapravljanjem in nespametnim „stiskanjem“. Varčen človek je priden, da si kaj pridobi, pridobljenega pa lakomno in skopo ne zapira in zaklepa, marveč radovoljno obrača za lastne potrebe ter druge dobre in plemenite namene, varuje se le brezpotrebne razsipavanja.

Vendar tudi tukaj je treba pripomniti: „Ni vse zlato, kar se sveti!“ Tudi tista zlata skledica tam v sredi ni vselej iz čistega zlata, osobito takrat ne, ko bi hotel kdo iz nje zajemati potuho za svojo lenobo ali strahopetnost. Naš pregovor nikakor noče zavirati prave vneme in gorečnosti za sveto reč ali pa kratiti poguma, kadar je treba odločno nastopiti za pravico in resnico.

Rebus.

(Priobčil J. Dostal.)

Kateri narodni pregovor odgovarja temu vprašanju, ki se ozira na to, kaj je za klobukom in kaj v žepu?

(Rešitev rebusa in imena rešilcev v prih. listu.)

Demant.

(Priobčil Leopold.)

```

a
a a a
a b c c d
e e g j k k k
k l n n n
o o r
r
    
```

Pomen posameznim vrsticam je:

1. Soglasnik.
2. Strupena žival.
3. Ptica.
4. Odgonetka demanta.
5. Določen čas.
6. Pridevnik.
7. Soglasnik.

Prav razvrščene črke pomenijo brane od zgoraj navzdol in od leve proti desni ime priljubljene ptice.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h. — Uredništvo in upravništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.